ברודער מאָרד

העכסט אינטערעסאנטער און שפּאַנענדער ראָמאַן

(פארזעצונג)

— איך האב דיך געבעטן, אז דו זאָלסט פריינטלאך זיין, קענן וויליאם דערבי, אז ער זאָל זיך פארליבן אין דיר. איך האב געוואָלט עפענען די אויגן א יונג מיידל, וועלכע האט זיך פארליבט אין דעם דאזיקן שורקע און וועלכער האט זי אומגליקלאך געמאכט.

— איך ווייס עס.

— איצט אבער איז עס מער ניט נויטיק.

— פאר וואס ?

— ווייל דער דאזיקער שורקע האט באגאנען אזא נידערטרעכטיקייט, אז דאס אומגליקלאכע מיידל ווייסט איצט שוין אליין, ווי נידערטרעכטיק ער האט זי אפגעגאנגען.

נערגא האט איר דערציילט וואס עס האט פאסירט אין שלאס דערבי און ווי ער איז געקומען צו זיין וואונד.

— דו פארשטייסט איצט, ליבע נאנאן, אז פאר מיינע טוענען איז איצט דיין רייזע ניט נויטיק. איך האב שוין גערעדט מיט מיסטער ווענדלאנד, ער זאָל אויסגעפונען פאר דיר א פאסנדע וואוינונג און אויב דו ווילסט, קאסנטו בלייבן אין לאנדאן.

— איך מוז פארן קיין שיקאגא, — האט נאנאן געזאגט טרויעריג. — מיין שיקזאל צווינגט מיך.

— וואס רעדסטו טייערע נאנאן — איך פאר שטיי דיך ניט !

— דער באנקיר דזשאנסאן צווינגט מיך צו פארן מיט אים קיין שיקאגא און איך מוז פאלגן.

— איך וועל דיך שיצן קענן דעם באנקיר, — האט נערגא אויסגערופן.

— ניין, נערגא, ניין ! איך מוז פארן מיט דעם מענש, וועלכן איך האס און פאראכטע, איך מוז !

— אויב דו ליבסט מיך נאנאן, בלייב דא !

— ניין, ווייל איך האב דיך ליב מיזן מיר זיך ערשט שיידן.

— דאס פארשטיי איך ווידער ניט !

— נאנאן האט אנגעכאפט נערגרס קאפ מיט ביידע הענט און האט אים אנגעהויבן צו קושן.

— רעדט ניט דערפון, טייערע נאנאן ! איך ליב דיך מיט מיין גאנצער נשמה.

— איך ווייס עס נערגא ! איך ווייס עס. איך ווייס אבער אויך, אז ער וועט קומען א צייט ווען דו וועסט אנדערש דענקען. ווי מיר, ווען איך וועל מיך דאן געפינען לעבן דיר ! דו וועסט מיך פאראכטן און איך וועל עס געווים ניט איבערטראגן. ווען איך וועל זיך איצט שיידן מיט דיר. וועל איך ווייניקסטנס וויסן, אז דו ליבסט מיך. דאס וועט זיין מיין איינציקע טרייסט אין די פינסטערע שטונדן פון מיין לעבן.

— דו ביזט היינט זייער אויפגערעגט, נאנאן, בארואיק זיך ! — האט נערגא געבעטן. — באקלער זיך, פיליייכט איז דאס מעגלאך, דו זאָלסט בלייבן לעבן מיר.

— אוממעגלאך ליבער נערגא ! אוממעגלאך.

— איך האָף אלענפאלס דיך צו זעען אין שיקאגא, ווען איך וועל נאר געזונט ווערן, וועל איך פארן קיין שיקאגא.

— איך וואלט דיך געבעטן דו זאָלסט מיך אויסמיידן.

— דאס קאן איך ניט.

— איך האב דיך געבעטן, אז דו זאָלסט פריינטלאך זיין, קענן וויליאם דערבי, אז ער זאָל זיך פארליבן אין דיר. איך האב געוואָלט עפענען די אויגן א יונג מיידל, וועלכע האט זיך פארליבט אין דעם דאזיקן שורקע און וועלכער האט זי אומגליקלאך געמאכט.

— איך ווייס עס.

— איצט אבער איז עס מער ניט נויטיק.

— פאר וואס ?

— ווייל דער דאזיקער שורקע האט באגאנען אזא נידערטרעכטיקייט, אז דאס אומגליקלאכע מיידל ווייסט איצט שוין אליין, ווי נידערטרעכטיק ער האט זי אפגעגאנגען.

נערגא האט איר דערציילט וואס עס האט פאסירט אין שלאס דערבי און ווי ער איז געקומען צו זיין וואונד.

— דו פארשטייסט איצט, ליבע נאנאן, אז פאר מיינע טוענען איז איצט דיין רייזע ניט נויטיק. איך האב שוין גערעדט מיט מיסטער ווענדלאנד, ער זאָל אויסגעפונען פאר דיר א פאסנדע וואוינונג און אויב דו ווילסט, קאסנטו בלייבן אין לאנדאן.

— איך מוז פארן קיין שיקאגא, — האט נאנאן געזאגט טרויעריג. — מיין שיקזאל צווינגט מיך.

— וואס רעדסטו טייערע נאנאן — איך פאר שטיי דיך ניט !

— דער באנקיר דזשאנסאן צווינגט מיך צו פארן מיט אים קיין שיקאגא און איך מוז פאלגן.

— איך וועל דיך שיצן קענן דעם באנקיר, — האט נערגא אויסגערופן.

— איך ווייס עס.

— איצט אבער איז עס מער ניט נויטיק.

— פאר וואס ?

— ווייל דער באנקיר